

STATEN VAN DE NEDERLANDSE ANTILLEN
ZITTING 1999-2000 - 2343

LANDSVERORDENING houdende uitvoering van het op 27 september 1968 te Brussel tot stand gekomen Verdrag betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, met Protocol en Gemeenschappelijke Verklaring, zoals gewijzigd, alsmede het op 26 maart 1992 te Lugano tot stand gekomen Verdrag betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, met Protocolen en Verklaringen, zoals gewijzigd

AANBIEDING

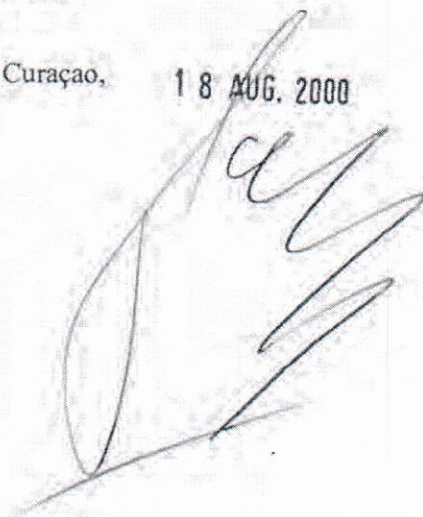
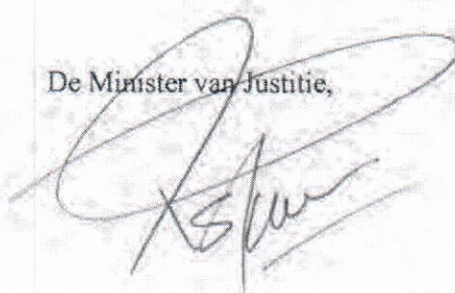
NO. 1

De Gouverneur van de Nederlandse Antillen, biedt aan de Staten ter goedkeuring aan een ontwerp-landsverordening houdende uitvoering van het op 27 september 1968 te Brussel tot stand gekomen Verdrag betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, met Protocol en Gemeenschappelijke Verklaring, zoals gewijzigd, alsmede het op 26 maart 1992 te Lugano tot stand gekomen Verdrag betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, met Protocolen en Verklaringen, zoals gewijzigd.

Curaçao,

18 AUG. 2000

De Minister van Justitie,

STATEN VAN DE NEDERLANDSE ANTILLEN
ZITTING 1999-2000

LANDSVERORDENING van de
houdende uitvoering van het op 27 september 1968
te Brussel tot stand gekomen Verdrag betreffende
de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoer-
legging van beslissingen in burgerlijke en
handelszaken, met Protocol en Gemeenschappelijke
Verklaring, zoals gewijzigd, alsmede het op 26
maart 1992 te Lugano tot stand gekomen Verdrag
betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de
tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en
handelszaken, met Protocollen en Verklaringen,
zoals gewijzigd

ONTWERP

NO. 2

IN NAAM DER KONINGIN!

DE GOUVERNEUR van de Nederlandse Antillen;

In overweging genomen hebbende:

dat het wenselijk is om voorzieningen te treffen tot uitvoering van het op 27 september 1968 te Brussel tot stand gekomen Verdrag betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, met Protocol en Gemeenschappelijke Verklaring (Trb. 1969, 101), zoals gewijzigd, alsmede het op 26 maart 1992 te Lugano tot stand gekomen Verdrag betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, met Protocollen en Verklaringen (Trb. 1989, 58), zoals gewijzigd;

Heeft, de Raad van Advies gehoord, met gemeen overleg der Staten, vastgesteld onderstaande landsverordening:

Artikel 1

In deze landsverordening wordt onder "het verdrag" verstaan, zowel het op 27 september 1968 te Brussel tot stand gekomen Verdrag betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, met Protocol (Trb. 1969, 101), zoals gewijzigd, als het op 26 maart 1992 te Lugano tot stand gekomen Verdrag betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, met Protocollen en Verklaringen (Trb. 1989, 58), zoals gewijzigd.

Artikel 2

1. Nadat het in verband met het nieuwe Burgerlijk Wetboek opnieuw vastgestelde Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering in werking is getreden, zijn ten aanzien van het verlot tot tenuitvoerlegging bedoeld in artikel 31 van het verdrag, de artikelen 985 tot en met 991 van dat Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering niet van toepassing.
2. Het verzoek tot het in het eerste lid bedoelde verlot wordt gericht tot de rechter in eerste aanleg. Het verlot wordt gevraagd bij verzoekschrift, dat in de Nederlandse taal of, indien het verzoekschrift wordt ingediend te Sint Maarten, Sint Eustatius of Saba, in de Nederlandse of Engelse taal is gesteld. Het wordt ter griffie van het rechtsgebied van de rechter in eerste aanleg ingediend en houdt tevens in de keuze van een woonplaats binnen dat rechtsgebied.
3. Onverminderd het bepaalde bij artikel 48, eerste lid, van het verdrag wordt bij ongenoegzaamheid van de bij het verzoekschrift overgelegde documenten de verzoeker de gelegenheid tot aanvulling gegeven.

Artikel 3

1. Inwilliging van het verzoek geschiedt in de vorm van een eenvoudig verlot, dat op de overgelegde expeditie van de ten uitvoer te leggen beslissing wordt gesteld.
2. De rechter in eerste aanleg veroordeelt de schuldenaar in de kosten welke op de afgifte van het verlot zijn gevallen.
3. Weigering van het verlot tot tenuitvoerlegging geschiedt bij een met redenen omklede beslissing.
4. De kennisgeving aan de verzoeker van de op het verzoek gegeven beslissing geschiedt bij brief.

Artikel 4

De rechter in eerste aanleg tot wie het verzoek om verlot tot tenuitvoerlegging werd gericht neemt kennis van het verzet, bedoeld in de artikelen 36 tot en met 39 van het verdrag.

Artikel 5

Tegen de op het verzet gegeven beslissing kan uitsluitend beroep in cassatie worden ingesteld. Het beroep in cassatie moet worden ingesteld binnen een maand na de dagtekening van de op verzet gewezen vonnis van het gerecht in eerste aanleg.

Artikel 6

1. Indien zijn verzoek is afgewezen kan de verzoeker daartegen beroep instellen bij het Gemeenschappelijk Hof van Justitie van de Nederlandse Antillen en Aruba, hierna te noemen het Hof. Het beroep moet worden ingesteld binnen vier weken na de dagtekening van de beschikking, waarbij het verlov is geweigerd.
2. In geval van beroep is artikel 2 van overeenkomstige toepassing, met dien verstande dat binnen de Nederlandse Antillen woonplaats moet worden gekozen.
3. Het Hof geeft zijn beschikking met bekwame spoed, doch niet dan na verhoor, althans oproeping van de partijen.
4. Het Hof bepaalt dag en uur voor het verhoor.
5. De oproepingen geschieden door de griffier, en wel:
 - a. van de partij tegen wie de tenuitvoerlegging is gevraagd, bij aangetekende brief waarvoor een bericht van ontvangst wordt verlangd, tenzij het Hof een andere wijze van oproeping beveelt;
 - b. van de verzoeker, bij brief.
6. Onverminderd het bepaalde in artikel 40, tweede lid, tweede volzin, van het verdrag, kan het Hof, indien een opgeroepene niet verschijnt, zijn nadere oproeping bevelen. Hetzelfde geldt, indien een partij ten onrechte niet is opgeroepen.
7. Na afloop van het verhoor deelt het Hof mede, wanneer de uitspraak zal plaatsvinden.

Artikel 7

1. De beschikking van het Hof is met redenen omkleed en wordt in het openbaar uitgesproken.
2. De beschikking is uitvoerbaar bij voorraad zonder zekerheidsstelling, voor zover het Hof niet anders beslist.
3. Ten aanzien van de proceskosten is het bepaalde in de artikelen 60 tot en met 64 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering van toepassing.

Artikel 8

1. Tegen de beslissing waarbij over het beroep uitspraak wordt gedaan, kan uitsluitend beroep in cassatie worden ingesteld. Het beroep in cassatie moet worden ingesteld binnen een maand na de dagtekening van de beschikking van het Hof.
2. In geval van cassatie is artikel 7, eerste lid, van overeenkomstige toepassing.
3. Tegen de beschikking van de Hoge Raad is geen verzet toegelaten.

Artikel 9

Het in de voorgaande artikelen bepaalde is van overeenkomstige toepassing ten aanzien van executoriale titels, genoemd in de artikelen 50 en 51 van het verdrag.

Artikel 10

Deze landsverordening treedt in werking op het tijdstip dat het verdrag medegelding heeft gekregen voor de Nederlandse Antillen.

Gegeven te Curaçao,

De Minister van Justitie,

Uitgegeven de
De Minister van Algemene Zaken,

STATEN VAN DE NEDERLANDSE ANTILLEN
ZITTING 1999-2000

LANDSVERORDENING houdende uitvoering van het op 27 september 1968 te Brussel tot stand gekomen Verdrag betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, met Protocol en Gemeenschappelijke Verklaring, zoals gewijzigd, alsmede het op 26 maart 1992 te Lugano tot stand gekomen Verdrag betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, met Protocol en Verklaringen, zoals gewijzigd

MEMORIE VAN TOELICHTING

NO. 3

Algemeen

De artikelen 31 tot en met 51 van de bovengenoemde verdragen (EEX en EVEX) regelen de exequatur-procedure met betrekking tot de door de verdragen bestreken executorialle titels. Deze regeling is niet uitputtend en behoeft daarom aanvulling door het interne recht van de afzonderlijke verdragstaten. Wat betreft de situatie hier te lande kan die aanvulling niet zonder meer worden gegeven door de algemene exequatur-regeling van de artikelen 985 tot en met 991 van het nieuwe eenvormige Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, aangezien die regeling niet geheel aansluit bij de regeling van het verdrag. Volgens het verdrag (artikel 34, eerste lid) is de exequatur-procedure, althans in eerste aanleg, een aangelegenheid alleen van de verzoeker. De genoemde algemene regeling uit het nieuwe Wetboek van Burgerlijke rechtsvordering (artikel 987, eerste lid) gaat er daarentegen vanuit, dat die procedure reeds in eerste instantie een aangelegenheid van beide partijen is. Voorts laat het verdrag, in het geval dat het verzoek om verlof tot tenuitvoerlegging is toegewezen, aan de partij tegen wie het verzoek werd gedaan verzet en, in het geval dat het verlof is geweigerd, aan de verzoeker hoger beroep tegen de beslissing toe (artikel 36, eerste lid, en artikel 40, eerste lid). De algemene regeling laat daarentegen in beide gevallen aan partijen hoger beroep toe (artikel 989, eerste en tweede lid, nieuw Rv).

Bijgaand ontwerp volgt de Nederlandse wet van 4 mei 1972, Stb. 240 en de wet van 26 maart 1992, Stb. 141. Men vergelijk ook de Landsverordening van 29 december 1965 houdende uitvoering van het op 30 augustus 1962 te 's-Gravenhage gesloten Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Bondsrepubliek Duitsland betreffende de wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen en andere executoriale titels in burgerlijke aken (P.B. 1966, no. 3), welke landsverordening overigens nog slechts betekenis houdt voor onderwerpen die niet worden bestreken door het EEX.

In artikel 2, eerste lid, is duidelijkheidshalve de toepasselijkheid van de algemene exequatur-regeling van het nieuw wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering met zoveel woorden uitgesloten. In het tweede lid is aangegeven tot welke rechter het verzoek om verlof tot tenuitvoerlegging moet worden gericht. In de eerste volzin van het tweede lid is aangegeven tot welke soort rechter het verzoek om verlof tot tenuitvoerlegging moet worden gericht (absolute bevoegdheid); men vergelijk de eerste alinea van artikel 32 van het verdrag. De laatste alinea van artikel 32 van het verdrag geeft antwoord op de vraag welke bepaalde rechter van de soort bevoegd is (relatieve bevoegdheid). In dit verband bedenke men dat de Nederlandse Antillen één gerecht in eerste aanleg kent, met meerdere zittingsplaatsen. Artikel 32, laatste volzin, van het verdrag verklaart voor het geval dat de partij tegen wie de tenuitvoerlegging wordt gevraagd geen woonplaats binnen de Nederlandse Antillen heeft, bevoegd de rechter in eerste aanleg binnen wiens rechtsgebied de plaats van tenuitvoerlegging ligt, d.i. de plaats waar de goederen van de schuldenaar gelegen zijn. Indien de goederen in meerdere rechtsgebieden (eilandsgebieden) gelegen zijn, kan de partij die tenuitvoerlegging verzoekt, kiezen tot welke rechter zich te wenden.

Wat betreft artikel 3 zij erop gewezen dat volgens artikel 34, eerste lid, van het verdrag de partij tegen wie de tenuitvoerlegging is gevraagd "in deze stand van de procedure" niet wordt gehoord. Deze partij kan echter bij toewijzing van het verzoek in verzet gaan bij dezelfde rechter; zie artikel 4 van deze landsverordening.

Artikel 4 regelt zowel de absolute als de relatieve bevoegdheid ten aanzien van het verzet; men vergelijk wat betreft de absolute bevoegdheid de eerste alinea van artikel 37 van het verdrag. Men lette erop dat, gelet op artikel 37, eerste lid, van het verdrag, het verzet moet worden aangebracht "volgens de regels van de procedure op tegenspraak". Door het verzet krijgt de exequatur-procedure dus (alsnog) een contradictoir karakter. De verzetprocedure zal moeten aanvangen volgens de gewone algemene regels van rechtspleging van Boek I Rv, met oproeping bij exploit van de partij die het verlof heeft verkregen.

In artikel 5 is bepaald dat uitsluitend cassatieberoep mogelijk is tegen de op het verzet gegeven beslissing; men vergelijk de tweede alinea van artikel 37 van het verdrag. Het gaat hier om een

vonnis en niet om een beschikking; men zie de toelichting bij artikel 4. De termijn voor het instellen van beroep in cassatie is, overeenkomstig de Nederlandse uitvoeringswet, gesteld op een maand; de normale termijn is drie maanden (artikel 4 van de Cassatieregeling voor de Nederlandse Antillen en Aruba).

De eerste volzin van artikel 6 geeft aan waar de verzoeker, indien zijn verzoek om verlof tot tenuitvoerlegging door het gerecht in eerste aanleg is afgewezen beroep moet instellen; men vergelijk artikel 40 van het verdrag. De beroepstermijn van vier weken komt overeen met de algemene termijn gesteld in het nieuwe Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering. De beroepsprocedure eindigt, anders dan die in verzet, in een beschikking (tweede lid).

Artikel 7 correspondeert met artikel 988 van het nieuwe Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering.

In de eerste volzin van het eerste lid van artikel 8 is bepaald dat uitsluitend beroep in cassatie mogelijk is ten aanzien van de uitspraak van het Hof; men vergelijk artikel 41 van het verdrag. De termijn van cassatie is gesteld op een maand, overeenkomstig de Nederlandse uitvoeringswet.

De Minister van Justitie,

A large, stylized handwritten signature in black ink, likely belonging to the Minister of Justice mentioned in the text above. The signature is written in a cursive, flowing style.

NEDERLANDSE ANTILLEN

RAAD VAN ADVIES

CENTRAAL BUREAU REGISTRATUUR EN ARCHIEFZAKEN	
Agenda nr.:	375
Datum ontv.:	4 MEI 2000
Bureau:	CEJAZ
St. route:	Ald. term:
Sign. term.:	Recip. term.:
Proj. nr.:	
Plantatum:	Zijne Excellentie De Gouverneur van de Nederlandse Antillen
Fotokopie a:	Curaçao Dep.

"GEZEEN"
DE GOVERNEUR VAN DE NEDERLANDSE ANTILLEN
- 3 MEI 2000
d.d.

RvA no. RA/040-040

Onderwerp: Ontwerp-landsverordening houdende uitvoering van het Europees Executieverdrag 1968 met protocol en gemeenschappelijke verklaring (Trb. 1969, 101) en het Parallelverdrag van 26 maart 1992 met Protocolen en verklaringen (Trb. 1989,58), beiden zoals gewijzigd. (3758/CBJAZ 1999 – RvA no. LV/09-00)

Advies: Naar aanleiding van uw aanvraag naar het oordeel van de Raad van Advies dd. 22 maart 2000 en de behandeling hiervan in de gewone vergadering van de Raad van Advies op maandag 17 april 2000, adviseert de Raad van Advies u als volgt.

Aan de orde is de ontwerp Landsverordening houdende uitvoering van het op 27 september 1968 te Brussel tot stand gekomen Verdrag betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, met Protocol en Gemeenschappelijke verklaring, zoals gewijzigd, alsmede het op 26 maart 1992 te Lugano tot stand gekomen Verdrag betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, met Protocolen en Verklaringen, zoals gewijzigd.

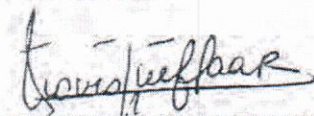
Deze Ontwerp-landsverordening strekt ertoe te regelen de exequatur-procedure met betrekking tot de door de verdragen bestreken executoriale titels door aanvulling door het interne recht van de afzonderlijke verdragstaten.

Met de aanbieding van deze ontwerp landsverordening wordt getracht het hierbovengestelde voor de situatie op de Nederlandse Antillen te regelen aangezien de exequatur-regeling van de artikelen 985 tot en met 991 van het nieuwe eenvormige Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering niet geheel aansluit bij de regeling van het verdrag.

De Raad kan zich met de onderhavige Ontwerp-landsverordening houdende uitvoering van het Europees Executieverdrag 1968 met protocol en gemeenschappelijke verklaring (Trb. 1969, 101) en het Parallelverdrag van 26 maart 1992 met Protocollen en verklaringen (Trb. 1989,58), beiden zoals gewijzigd en de Memorie van Toelichting verenigen en geeft de Regering in overweging de ontwerp-landsverordening bij de Staten in te dienen.

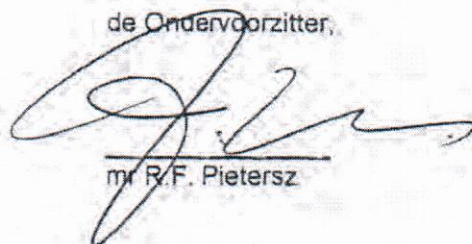
Willemstad, 2 mei 2000

de Secretaris,

mw mr drs N.J. Winklaar

de Ondervoorzitter,

mr R.F. Pietersz

Staten van de Nederlandse Antillen

Zittingsjaar 2003-2004

2343

Landsverordening houdende uitvoering van het op 27 september 1968 te Brussel tot stand gekomen Verdrag betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, met Protocol en Gemeenschappelijke Verklaring, zoals gewijzigd, alsmede het op 26 maart 1992 te Lugano tot stand gekomen Verdrag betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissing in burgerlijke en handelszaken, met Protocollen en Verklaringen, zoals gewijzigd.

Nr. 4

VOORLOPIG VERSLAG

De onderhavige ontwerp-landsverordening heeft dezerzijds aanleiding gegeven tot het maken van de volgende op- en aanmerkingen.

De onderhavige ontwerp-landsverordening strekt ertoe de executieprocedure met betrekking tot de door de executieverdragen EEX en EVEX bestreken executoriale titels, door aanvulling door het interne recht van de afzonderlijke verdragsstaten, te regelen.

De F.O.L.-fractie erkent het belang van de onderhavige ontwerp-landsverordening. Niettemin heeft de aan het woord zijnde fractie enkele vragen.

Kunnen kopieën van de in de onderhavige ontwerp-landsverordening opgenomen executieverdragen, de EEX en de EVEX, aan de Staten worden overhandigd? Welke landen hebben deze verdragen bekrachtigd, wenst de aan het woord zijnde fractie te vernemen.

De F.O.L.-fractie brengt naar voren dat het hier gaat om de rechterlijke bevoegdheid in burgerlijke en handelszaken. De F.O.L.-fractie wil weten of er, voor wat betreft de bevoegdheid tot executie in internationale strafrechtzaken, deze ook geregeld is in een of ander verdrag.

De P.L.K.P.-fractie brengt naar voren dat het hierbij gaat om een nogal gecompliceerd onderwerp. De aan het woord zijnde fractie stelt voor om meer uitleg van deskundigen te krijgen. Gezien de bepalingen van de onderhavige ontwerp-landsverordening, zouden de Directie Buitenlandse Betrekkingen en de Directie Economische Zaken zorg moeten dragen voor uitvoering van het een en ander, vindt de P.L.K.P.-fractie. De P.L.K.P.-fractie is van mening dat ook het advies van de President van het Gemeenschappelijk Hof van Justitie van de

Nederlandse Antillen en Aruba ingewilligd dient te worden, temeer omdat het onderhavig ontwerp handelt over de rechterlijke bevoegdheid.

De P.L.K.P.-fractie vraagt of uitvoering van de verdragen op dit moment noodzakelijk is. Waarom moeten de Nederlandse Antillen met de verdragen akkoord gaan? De Nederlandse Antillen dienen zich nog te buigen over haar toekomstige staatkundige status. De P.L.K.P.-fractie vraagt zich daarom af of het zin heeft zich te laten binden door deze verdragen. Deelt de minister deze zienswijze, wil de P.L.K.P.-fractie weten.

Saillant, aldus de P.L.K.P.-fractie, is dat de executieverdragen waarover het onderhavig ontwerp handelt, dateren uit de jaren 1968 en 1991. De ontwerp-landsverordening houdende vaststelling van een Nieuw Wetboek van Burgerlijke rechtsvordering (Zitting 2002-2003-2709-(E-110) is in november 2002 aan de Staten aangeboden. Waarom zijn de bepalingen van de executieverdragen niet opgenomen in bovengenoemde ontwerp-landsverordening, merkt de P.L.K.P.-fractie op.

Tot slot raadt de P.L.K.P.-fractie de minister aan om indien de Nederlandse Antillen gebonden moeten worden aan een verdrag, dit eerst zorgvuldig te overwegen.

De P.A.R.-fractie sluit zich aan bij de wens van andere fracties in de Staten, nl. om meer uitleg door deskundigen te krijgen. De aan het woord zijnde fractie merkt op dat niet alle verdragen welke door Nederland geratificeerd zijn en die de Nederlandse Antillen binden, in het voordeel zijn van het Land. De P.A.R.-fractie heeft in het verleden ervaren dat verdragen, achteraf gezien, behoorlijk veel geldelijke verplichtingen met zich meebrachten voor het Land. Dit moet vermeden worden, aldus de P.A.R.-fractie.

De P.N.P.-fractie, evenals de meeste andere fracties in de Staten, vindt dat het goedkeuren van overeenkomsten met andere mogendheden welke de Nederlandse Antillen raken, met de nodige zorgvuldigheid dient te geschieden. Tevens stelt de P.N.P.-fractie de Staten voor, om eerst deskundigen te horen, alvorens ontwerp-landsverordeningen, die dienen ter uitvoering van overeenkomsten met andere mogendheden, in behandeling te nemen.

De P.N.P.-fractie haalt de volgende zinssnede in de Memorie van Toelichting aan: ".....de algemene exequatur-regeling van de artikelen 985 tot en met 991 van het nieuwe eenvormige Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering,.....". De Memorie verwijst naar een Nieuw Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering. Deze ontwerp-landsverordening is nog niet door de Staten aangenomen. De P.N.P.-fractie keurt deze handelwijze ten zeerste af.

Overigens vindt ook de P.N.P.-fractie het nogal vreemd dat deze verdragen niet meteen opgenomen zijn in het Nieuw Wetboek van Rechtsvordering. Wat is de reden hiervoor, wenst deze fractie te weten. Gaarne wenst eveneens de P.N.P.-fractie meer uitleg door deskundigen.

Aldus vastgesteld in de vergadering van de Centrale Commissie van de 6de juli 2004.

De Rapporteur

D.A.S. Lucia